

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Veroniky Burianové a JUDr. Ondřeje Szalonnáse ve věci

žalobce: **R. G. H.**, nar. X, státní příslušnost X,
zastoupeného JUDr. Pavlem Tomkem, advokátem, Polská 61/4,
360 01 Karlovy Vary,

proti
žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**, IČ 70891168, Závodní 353/88,
360 06 Karlovy Vary,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 7. 2020, č. j. KK/68/DS/20-4,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

[I] Předmět řízení

1. Rozhodnutím Magistrátu města Karlovy Vary, odboru dopravy (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 29. 11. 2019, č.j. 17907/OD/19-5/Rsz (dále jen „prvoinstanční rozhodnutí“), byla podle § 51 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítnuta žádost žalobce o vrácení řidičského oprávnění s tím, že žalobce nikdy nebyl držitelem řidičského oprávnění uděleného v České

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

republiky, resp. v České republice mu nebylo řidičské oprávnění nikdy uděleno, nemohl jej tedy pozbyt, ani mu nemohlo být odňato; správní orgán I. stupně proto nemohl žalobci vyhovět ohledně vrácení řidičského oprávnění, neboť mu neměl co vrátit.

2. Rozhodnutím ze dne 21. 7. 2020, č. j. KK/68/DS/20-4 (dále jen „napadené rozhodnutí“), žalovaný podle § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu změnil, resp. doplnil výrok prvoinstančního rozhodnutí o adresu bydliště žalobce na území Spolkové republiky Německo a adresu přechodného pobytu v České republice, ve zbytku prvoinstanční rozhodnutí potvrdil a odvolání zamítl.
3. Žalobce se žalobou ze dne 21. 9. 2020, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) doručenou téhož dne, domáhal zrušení napadeného rozhodnutí i rozhodnutí prvoinstančního.
4. Problematiku řidičských oprávnění a řidičských průkazů upravuje hlava III. zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“). Správní řízení je upraveno správním řádem.

[II] Žaloba

5. Žalobce považoval napadené rozhodnutí za nezákonné pro rozpor s výkladem evropského práva – příslušné evropské směrnice o řidičských průkazech. Důvodem podání jeho žádosti o vrácení řidičského oprávnění bylo, že žalobce byl a stále je držitelem řidičského oprávnění, které legálně získal na území SRN. Později mu bylo řidičské oprávnění po přechodnou dobu v SRN na základě příslušného rozhodnutí odňato s tím, že kvůli zákazu řízení žalobce nesměl řídit motorová vozidla v žádném členském státě.
6. Žalobce poukázal na to, že v těchto a jiných obdobných řízeních zjišťuje příslušný správní orgán z údajů RESPER, zda má příslušný žadatel v členském státě EU uděleno řidičské oprávnění a vydán řidičský průkaz. V tomto řízení správní orgán žádnou takovou lustraci neprovedl. Správní orgán taktéž obvykle žádá o zaslání informací z dopravního rejstříku vedeného Spolkovým úřadem pro automobilismus se sídlem ve Flensburgu. Tímto procesním postupem by ve smyslu § 3 správního řádu, anebo na základě výzvy zaslané žalobci, aby tyto podklady obstaral a/nebo doplnil důvod podané žádosti, bylo osvětleno, zda žalobce v členských státech EU držel řidičské oprávnění, skončil mu zákaz řízení vozidel a může žádat o jeho vrácení (znovuudělení). Žalobce dokládal výpis z rejstříku řidičských průkazů zemského úřadu Mittelsachsen, z něhož neučinily správní orgány žádné odpovídající závěry.
7. Žalobce se neztotožnil s konstatováním správního orgánu I. stupně, že důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce bylo, že žalobce nikdy nebyl držitelem řidičského oprávnění uděleného v České republice, resp. v České republice mu nebylo nikdy řidičské oprávnění uděleno, nemohl jej tedy pozbyt, ani mu nemohlo být odňato. Toto konstatování bylo v rozporu se zásadami Směrnice č. 2006/126/ES o řidičských průkazech (dále jen „Směrnice o řidičských průkazech“), která přiznává žadatelům v čl. 11 uznatelnost řidičských průkazů a řidičských oprávnění. Řidičské oprávnění je přitom vždy primární, řidičský průkaz jakožto veřejná listina pouze osvědčuje udělené řidičské oprávnění. Co platí pro řidičské průkazy, platí i pro řidičská oprávnění.
8. Žalobce vycházel z výkladu evropského práva, jak jej zaujal Spolkový správní soud v Lipsku ve smyslu jeho rozsudku ze dne 6. 9. 2018, č.j. 16 A 1638/15, podle kterého dle čl.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

7 odst. 2 písm. b) Směrnice o řidičských průkazech mají řidičské průkazy skupiny C a D (a jejich podskupiny) vystavené členskými státy od 19. 1. 2013 stanovenou dobu platnosti 5 let. Obnovení řidičského průkazu těchto skupin po uplynutí doby platnosti je závislé na trvalém plnění minimálních požadavků na tělesnou i duševní způsobilost k řízení dotyčných vozidel, to se týká také zraku. Ustanovení čl. 2 odst. 2 Směrnice o řidičských průkazech doplňuje tento systém o možnost obnovit řidičský průkaz pro případ změny bydliště. Podle toho může hostitelský stát po uplynutí dvou let ode dne, kdy držitel řidičského průkazu zřídil své obvyklé místo pobytu na území hostitelského členského státu, aplikovat stanovenou dobu platnosti uvedenou v čl. 7 odst. 2 Směrnice o řidičských průkazech na řidičský průkaz, a to tím, že řidičský průkaz obnoví.

9. V judikatuře Soudního dvora Evropské unie je objasněno, že řidičský průkaz vydaný jiným členským státem po uplynutí doby pravomocně stanoveného zákazu řízení, musí být uznán při dodržení požadavku o pobytu. I když členský stát podmíní znovuudělení řidičského oprávnění po dřívějším odnětí řidičského oprávnění přísnějšími požadavky v souladu se svými vnitrostátními předpisy, musí uznat řidičský průkaz EU vydaný jiným členským státem po uplynutí doby zákazu řízení a v souladu s požadavkem o pobytu (rozsudek ve věci Wiedemann a Funk ze dne 26. 7. 2008, C-329/06 aj.). V těchto případech je stíhaná nezpůsobilost k řízení zrušena vykonanou zkouškou ze způsobilosti k řízení pozdějším vydáním řidičského průkazu jiným členským státem (rozsudek ve věci Hofmann ze dne 19. 2. 2009, C-321/07). Spolkový správní soud v citovaném rozsudku uvádí: *„Tyto zásady platí i tehdy, pokud byl v Německu dotyčné osobě odebrán řidičský průkaz EU skupiny A a B a po uplynutí doby zákazu řízení v členském státě svého obvyklého pobytu získal řidičský průkaz skupiny C.“*
10. Žalobce měl tudíž za to, že mu nic nebránilo žádat Českou republiku o vydání řidičského průkazu, jelikož zákaz řízení vozidel udělený příslušným německým soudem mu skončil. Jestliže své těžiště zájmů přemístí ze SRN do České republiky, nemůže mu být odepřeno ve smyslu čl. 7 odst. 1 písm. e) Směrnice o řidičských průkazech žádat o vydání řidičského průkazu právě v České republice. Žalobce při aplikaci obdobného případu lotyšského občana, který si rozšířil řidičské oprávnění o skupinu C, a tím znovu obnovil platnost dříve odebraných skupin A a B, jednal obdobně i v tomto správním řízení. Příslušný německý odvolací soud rozhodl o tom, že lotyšský státní příslušník měl nárok na výměnu svého lotyšského řidičského průkazu za německý řidičský průkaz právě díky rozšíření řidičského oprávnění o skupinu C. Předchozí odebrání řidičského oprávnění skupin A a B tomu nebránilo, jelikož v jiném členském státě obdržel tento Lotyš řidičský průkaz po uplynutí nařízené doby zákazu řízení.
11. Podle žalobce, správní orgány nevedly ve věci žádné dokazování, samy iniciativně nezjišťovaly, zda žalobce má či měl udělené řidičské oprávnění v jiném členském státě a může žádat o jeho vrácení v České republice z důvodu přemístění obvyklého bydliště po skončení zákazu řízení motorových vozidel. Žalobce dodal, že české správní orgány jsou zcela jistě příslušné při znovuudělení/vrácení řidičských oprávnění, která byla udělena jiným členským státem, a to na základě principu bydliště. Žalobce od počátku poukazoval na to, že přemístil bydliště z Německa do České republiky, zamýšlí si rozšířit řidičské oprávnění a tímto způsobem obnovit platnost dříve odňatých řidičských oprávnění. K přehledu udělených a odebraných řidičských oprávnění předkládal žalobce výpis z rejstříku řidičských průkazů z 2. 9. 2019. Přesto se správní orgány okolnostmi udělených

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

a odebraných řidičských oprávnění nezabývaly. Namísto toho učinily nesprávný právní závěr, že pro vrácení či znovuudělení řidičských oprávnění není Česká republika příslušná.

[III] Vyjádření žalovaného k žalobě

12. Žalovaný se k žalobě vyjádřil v podání ze dne 3. 12. 2020. Žalobní body byly dle žalovaného ve větší míře obdobné jako v odvolání. Žalobce se domáhal vydání řidičského průkazu ČR s tím, že je stále držitelem řidičského oprávnění. Současný názor („že je stále držitelem řidičského oprávnění“) žalobce nesdílel v době podání odvolání, v němž sám užil minulého času, že BYL držitelem řidičského oprávnění, které mu bylo na území Spolkové republiky Německo později odňato. Žalobce učinil stěžejní námitkou záležitost, že správní orgán I. stupně údajně nikterak nezjišťoval, zda má žalobce v členském státě EU uděleno řidičské oprávnění a zda má vydán řidičský průkaz. K žádosti o vrácení řidičského oprávnění doložil žalobce výpis z rejstříku řidičských průkazů zemského úřadu Mittelsachsen v SRN. Z předmětného výpisu je patrné a zjevné, že řidičské oprávnění bylo žalobci uděleno na území SRN, a rovněž tak mu bylo na území SRN v roce 2009 odňato pro opilost v silničním provozu a pro nedovolené opuštění místa nehody. Z žalobcem předložených podkladů je dále zřejmé, že pro navrácení řidičského průkazu na území SRN žalobce nesplnil zákonem předepsanou podmínku, kterou je předložení posudku způsobilosti. Dále je z výpisu řidičských průkazů ze dne 2. 9. 2019 zřejmé, že žalobce byl v roce 2015 řešen Obvodním soudem ve Freiburgu za jízdu bez řidičského průkazu a že vydání německého řidičského průkazu bylo žalobci příslušnými německými úřady zamítnuto pro nepředložení posudku způsobilosti.
13. Podle názoru žalovaného byl dán dostatek indicií pro učiněné závěry správního orgánu I. stupně o zamítnutí žádosti. Nebylo úkolem správního orgánu zjišťovat a došetřovat jakékoliv další skutečnosti za žalobce ve věci podané žádosti, naopak bylo na žalobci, aby relevantní skutečnosti tvrdil a prokázal on. Jiné podklady žalobce nepředložil. Předmětnou námitku proto považoval žalovaný za lichou, neboť nad tyto shora uvedené úřední informace ze SRN žalobce žádný řidičský průkaz ani žádný protokol o složené zkoušce z odborné způsobilosti ve věci své žádosti správnímu orgánu nepředložil. To stvrzuje skutečnost, že žalobce řidičský průkaz ve svém držení nemá. Nelze proto přijmout tvrzení, že správní orgány z výpisu rejstříku z řidičských průkazů neučinily žádné odpovídající závěry, když právě na jejich podkladě byla žádost zamítnuta.
14. Konstatování žalobce, že primární je vždy řidičské oprávnění a řidičský průkaz pouze udělené řidičské oprávnění osvědčuje, je dle žalovaného v dané situaci důkazem toho, že nemá-li žalobce k prokázání svého řidičského oprávnění získaného na území SRN řidičský průkaz taktéž vydaný na území SRN, není na území České republiky co zkoumat, resp. chybí předmět zkoumání. Nechť řeší žalobce otázku svého pozastaveného řidičského oprávnění a zadržného řidičského průkazu jakožto osvědčení stvrzujícího jeho získání na území k tomu příslušném, kterým je území SRN. Poté s tímto stvrzujícím osvědčením (navraceným řidičským průkazem) lze na území České republiky hovořit o přiznání žalobcem zmiňované uznatelnosti řidičských průkazů a řidičských oprávnění. V opačném případě na území České republiky nemají správní orgány co posoudit a co uznat, navzdory tomu, že uznatelnost řidičských oprávnění rozhodně nepopírají. Žalovaný považoval předmětnou námitku žalobce za vyvrácenou.
15. Za mylnou označil žalovaný i žalobcovu myšlenku o obnově řidičského průkazu na území hostitelského státu, kde si držitel řidičského průkazu zřídil své obvyklé bydliště. Vše

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

vypovídá o tom, že žalobce není držitelem řidičského průkazu. Svědčí o tom výpis z řidičských průkazů ze dne 2. 9. 2019, kde Úřad zemské rady Mittelsachsen ve Freiburgu v SRN konstatoval, že pro navrácení řidičského průkazu na území SRN žalobce nesplnil zákonem předepsanou podmínku předložení posudku způsobilosti. Žalovaný se proto domníval, že nelze hovořit o obnově řidičského průkazu na území hostitelského státu, když žalobce nepředložil posudek způsobilosti ani žádný jiný doklad o vykonané zkoušce ze způsobilosti k řízení.

16. Žalovaný dále poznamenal, že žalobce v řízení o podané žádosti o vrácení řidičského oprávnění před správním orgánem I. stupně ani v odvolacím řízení žádné rozšíření řidičského oprávnění nezmiňoval, ani nedokládal, že by složil jakoukoli zkoušku na rozšíření řidičských oprávnění. Nejenže s touto argumentací přišel žalobce teprve v žalobních důvodech, ale uplatnění, resp. žalobcem užitý přírůbek předmětné judikatury Soudního dvora Evropské unie se žalovanému nejevil jako příslušný. Situace zmiňované judikatury je odlišná od nyní posuzovaného případu. Žalobce se domáhá na území jiného členského státu EU uznání řidičského oprávnění získaného a pozbytého na území SRN, aniž by doložil napravení odňatého řidičského oprávnění rozšířením nebo složením zkoušky způsobilosti.
17. Rovněž výtku, že správní orgány nevedly ve věci žádné dokazování, byla mylná. Bylo na žalobci, aby relevantní skutečnosti tvrdil a prokázal. To se nestalo. Žalobce se vyjádřil, že si zamýšlí rozšířit řidičské oprávnění, a tímto způsobem obnovit platnost dříve odňatých řidičských oprávnění. K tomu však nedošlo, jak je patrné ze spisu. Žalovaný z těchto předem předem záměrů žalobce (docílit obnovení platnosti řidičských oprávnění) usoudil, že žalobce pomíjí důležitý fakt, že pro obnovení platnosti řidičských oprávnění musí složit zkoušku. Tou je rozšiřující zkouška pro získání další skupiny řidičského oprávnění nebo splnění předepsané podmínky spočívající v předložení posudku způsobilosti. Splnění vyjmenovaných podmínek žalobce neprokázal.
18. Žalovaný byl přesvědčen, že ve vztahu k legislativě, garanci zákonnosti a k odpovědnosti za vydávání řidičských průkazů nemohl správní orgán I. stupně jinak, než žádost o vrácení řidičského oprávnění zamítnout. Žalovaný proto navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

[IV] Posouzení věci soudem

19. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „soudní řád správní“ nebo „s. ř. s.“).
20. Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního, soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.
21. Podle § 75 odst. 2 věty první soudního řádu správního, soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.
22. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání, neboť žalovaný s tím výslovně souhlasil a žalobce udělil souhlas s rozhodnutím věci samé bez jednání ve smyslu § 51 odst. 1 věty druhé s. ř. s.
23. Žaloba není důvodná.
24. Žalobce v podané žádosti výslovně uvedl, že žádá o „vrácení řidičského oprávnění“, které mu bylo odebráno v r. 2009, kdy mu byl zákaz řízení udělen ve Spolkové republice

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Německo na dobu od 17. 2. do 8. 6. 2009. O vrácení oprávnění požádal „z důvodu plánovaného rozšíření o třídu D“. K žádosti žalobce připojil mj. ověřený překlad Výpisu z rejstříku řidičských průkazů ze dne 2. 9. 2019, vydaného Úřadem zemské rady Mittelsachsen ve Freiburgu, z něhož vyplynulo, že žalobce má řidičská oprávnění všech skupin odebrána jako důsledek opilosti v silničním provozu a nedovoleného opuštění místa nehody, přičemž v r. 2010 ani v r. 2016 nedoložil posudek o způsobilosti k řízení a v r. 2015 byl přistižen při jízdě bez řidičského oprávnění. Z evidence řidičů správní orgán I. stupně zjistil, že žalobce nemá v ČR evidováno žádné řidičské oprávnění ani řidičský průkaz.

25. Žalobce v žalobě zcela pominul, že skutečnosti uvedené v odůvodnění rozhodnutí správní orgány zjistily mj. právě z předloženého Výpisu z rejstříku řidičských průkazů. Námitka nevypořádání se s tímto podkladem tak naprosto opomíjí obsah obou rozhodnutí (viz čtvrtý odstavec na straně 2 prvoinstančního rozhodnutí a třetí odstavec na straně 2, resp. celé zbývající strany 3 a 4 napadeného rozhodnutí, na kterých se žalovaný k informacím z výpisu opakovaně vrací).
26. Jestliže správní orgán I. stupně zjistil, že žalobce vůbec není veden jako držitel (českého) řidičského oprávnění, nemohl ho podle § 94a zákona o silničním provozu pozbyt, a proto ani nemohl splnit podmínky pro vrácení řidičského oprávnění podle § 102 odst. 1 téhož zákona. Jakékoliv další úkony, včetně výzvy k doplnění podkladů žádosti, by nemohly vést k jinému výsledku.
27. Právo na vrácení řidičského oprávnění v České republice žalobce dovozoval ze Směrnice o řidičských průkazech. Ta v bodě 2 preambule klade důraz jak na podporu volného pohybu a svobodu usazování, tak na zvýšení bezpečnosti silničního provozu. Směrnice upravuje vydávání a prodlužování platnosti a omezování doby platnosti řidičských průkazů (čl. 7), jakož i výměnu řidičského průkazu při změně obvyklého bydliště, omezení, pozastavení, odejmutí či zrušení řidičského oprávnění a nahrazení ztraceného či odcizeného řidičského průkazu (čl. 11). Stojí na zásadě jedna osoba – jeden řidičský průkaz [čl. 7 odst. 5 písm. a) Směrnice]. Vrácení řidičského oprávnění, resp. řidičského průkazu poté, co byl držitel odebrán, Směrnice žádným způsobem neupravuje. Z toho lze usuzovat na absenci vůle harmonizovat postup členských států včetně situace, kdy občan Evropské unie využije právo volného pohybu a zřídí si obvyklé bydliště na území jiného státu.
28. Žádný z žalobcem odkazovaných článků Směrnice o řidičských průkazech nemůže vést k jinému závěru. Vydání řidičského průkazu *ve státě obvyklého bydliště* nastupuje jako kumulativní podmínka k požadovaným zkouškám dle jednotlivých skupin řidičských oprávnění podle čl. 7 odst. 1 písm. a) až d) Směrnice; nejedná se o normu, která by měla jakékoli právní účinky sama o sobě. Stejně jako žalovaný, rovněž soud je toho názoru, že všechny hypotézy čl. 11 Směrnice o řidičských průkazech jsou adresované držitelům platných řidičských průkazů, resp. oprávnění. Žalobce takovým držitelem není, správní orgán tudíž neměl co uznat.
29. Ani žalobcem citovaná judikatura pro projednávanou věc ničeho nepřináší. Uplynutí stanovené doby platnosti řidičského průkazu je vůči skutkovým okolnostem případu naprosto mimoběžné. Žalobce zároveň netvrdil, a ani neprokázal, že by disponoval řidičským průkazem vydaným po uplynutí doby zákazu řízení, který by mohl být tuzemskými orgány uznán.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

30. K rozsudku Spolkového správního soudu ze dne 6. 9. 2018 se zdejší soud již vyjádřil ve skutkově obdobné věci sp. zn. 76 A 7/2021, kde uvedl: „V konečném důsledku žalobcovu argumentaci nepotvrzuje a spíše vyvrací i jím předložený rozsudek Spolkového správního soudu sp. zn. 3 C 31/16 ze dne 6. 9. 2018 (publ. v NJW 2019, 100; žalobcem mylně uvedená sp. zn. 16 A 1638/15 náleží Vrchnímu správnímu soudu v Münsteru). Jak plyne ze skutkového stavu, vlastní argumentace i první právní věty tohoto rozsudku, Spolkový správní soud shledal jako nezbytnou podmínku pro uznání lotyšského řidičského průkazu v Německu právě to, že v Lotyšsku řidič složil zkoušku způsobilosti k řízení. Jestliže tedy již uplynul zákaz řízení uložený v Německu a řidič v Německu nesplnil podmínky pro vrácení řidičského oprávnění (neabsolvoval dopravně psychologické vyšetření), musel v Lotyšsku znovu složit zkoušku způsobilosti, aby byl tento řidičský průkaz v Německu uznán. V Lotyšsku mu tedy nebyl řidičský průkaz vrácen v návaznosti na německé oprávnění a uplynutí tamního zákazu řízení, ale (nově) vydán v návaznosti na splnění lotyšských předpisů (to odpovídá i judikatuře Soudního dvora EU citované žalobcem). Postoj žalovaného i městského úřadu tedy v zásadě odpovídá citovanému rozsudku Spolkového správního soudu: pokud žalobce chtěl český řidičský průkaz, měl předložit platný německý řidičský průkaz, nebo splnit podmínky pro vydání (nového) řidičského průkazu podle pravidel českého (vnitrostátního) práva, tj. zejména zákona o silničním provozu.“ (rozsudek ze dne 28. 2. 2022, č.j. 76 A 7/2021-48, body [19] a [20]). Na uvedených závěrech nemá soud důvod cokoli měnit. Soud znovu připomíná, že vydání (nového) řidičského průkazu je podmíněno složením příslušných zkoušek. Z žalobcovy žádosti bylo naproti tomu zřejmé, že nechce docílit vydání (nového) řidičského průkazu, nýbrž chtěl dle vlastních slov vrátit řidičské oprávnění, které mu v minulosti bylo odňato. Rozšíření řidičského oprávnění o skupinu D bylo toliko jeho (nerealizovaným) úmyslem.
31. Soud uzavřel, že žalobcova (žalobní) argumentace není s to vést k závěru, že napadené rozhodnutí je nezákonné, případně že byl nezákonnostmi stížen proces předcházející jeho vydání. Žalobce soudu ani správním orgánům ve správním řízení nenabídl žádnou skutkovou verzi reality, která by umožnila vyhovět podané žádosti. Ustrnul na různých hypotetických možnostech, aniž by konkrétně sdělil, zda a jak se na něj vztahují. Po správních orgánech žádal, aby kontaktovaly svůj německý protějšek a lustrovaly databázi, čímž by řádně zjistily skutkový stav, přestože sám doložil aktuální podklady, podle kterých má (německá) řidičská oprávnění doposud odebraná. Nebylo tedy zřejmé, co dalšího by správní orgány měly zjišťovat.
32. Ze všech shora uvedených důvodů nebyly žalobní námitky důvodné, a proto soud žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

[V] Náklady řízení

33. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. proti žalobci, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení. Žalovaný se nicméně práva na náhradu nákladů řízení výslovně vzdal, a proto mu soud toto právo nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Plzeň 31. 10. 2022

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.